

Arrest

nr. 221 327 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 januari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 maart 2018.

1.3. Op 13 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 april 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent geboren in het vluchtelingenkamp Nahr el-Bared, Libanon. Omwille van de oorlog in het Nahr el-Bared kamp verbleef u van 2007 tot 2012 in het Burj Al-Barajna kamp. In 2012 keerde u terug naar het Nahr el-Bared kamp, waar u begin juli 2017 in de Sharia Al-Madares verbleef. Vanaf begin juli 2017 tot aan uw vertrek uit Libanon op 31 augustus 2017 verbleef u bij uw tante A.(...) L.(...) in de wijk Burj Abu Haider in Beirut. U bent tot het 4de jaar van het lager middelbaar naar school gegaan. Na uw studies heeft u als kapper en schilder gewerkt. Hiernaast bent u ook lid geweest van verschillende Palestijnse organisaties, zo was u van 2004 tot 2007 lid van Al-Jabhat Al-Shabiya en was u van 2007 tot 2016 à 2017 lid van Jabhat Al-Nidal. Begin 2017 bent u lid geworden van de organisatie FIDA.

In juni 2009 had u op eigen initiatief een film gemaakt over de situatie van de Palestijnen. In uw film vroeg u zich af waarom iedereen een paspoort heeft maar de Palestijnen enkel een reisdocument hebben en had u verschillende hooggeplaatste figuren geïnterviewd, waaronder Abbas Zaki, de vertegenwoordiger van de PLO in Libanon. Hetzelfde jaar nog werd uw film uitgezonden op het Al-Arabiya kanaal. U kreeg veel positieve reacties op uw film en de enige negatieve reactie kwam van Jabhat Al-Nidal, de organisatie waar u op dat moment lid van was. Hoewel zij geen enkel probleem hadden met de inhoud van de film, vonden zij wel dat u een grens overschreden had door deze film te maken zonder hun toestemming. Vanaf dat moment ontstond er een discussie tussen u en de organisatie, zo zeiden ze meermaals tegen u dat ze u moesten straffen en in de gevangenis zetten. Hoewel u telkens zei dat u niets over hen gezegd had in uw film en u aan verschillende mensen gevraagd had om tussenbeide te komen, bleven de problemen tussen u en de organisatie voortduren. Vanaf 2012 besloot u niet meer deel te nemen aan hun activiteiten en geleidelijk aan begon u ook kritiek te uiten op de organisatie. Vanaf eind 2016 begon u vervolgens het gevaar te voelen toen verschillende van uw vrienden die nog steeds tot Jabhat Al-Nidal behoorden u begonnen te verwittigen en zeiden dat de organisatie van plan was iets tegen u te doen. Begin 2017 zegde u uw lidmaatschap bij Jabhat Al-Nidal op en sloot u zich aan bij de organisatie FIDA. Op 15 juni 2017 werd u door een vriend op Messenger aangesproken die u wist te vertellen dat Jabhat Al-Nidal een bevel tot aanhouding tegen u aan het proberen te regelen was. Om u te straffen voor het verlaten van de organisatie en uw aansluiting bij FIDA, werd er uiteindelijk op 1 juli 2017 door Jabhat Al-Nidal een aanhoudingsbevel tegen u uitgevaardigd. Als reden hiervoor haalde Jabhat Al-Nidal aan dat door u een ander doelwit was kunnen vluchten, iets wat volgens u absoluut niet klopt. Nadat het bevel tot aanhouding was uitgevaardigd had uw familie u gevraagd het kamp te verlaten en bent u naar uw tante in Beirut gegaan. Op 31 augustus 2017 besloot u Libanon te verlaten en nam u met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. U had een vliegticket om vanuit Turkije met een transitstop in Spanje naar Ecuador te reizen. U bleef echter in Spanje en reisde niet verder naar Ecuador. U wou geen asielaanvraag indienen in Spanje en reisde vervolgens via Frankrijk verder naar België. U kwam op 9 september 2017 aan in België en op 19 september 2017 diende u hier een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw en kinderen, kopie van de geboorteaktes van uw kinderen, kopie van uw huwelijksakte en het bewijs van uw huwelijk, kopie van uw identiteitskaart, kopie UNRWA-kaart, kopie van uw aanhoudingsbevel, kopie van een Palestijnse advertentie, kopie van verzendbewijs DHL en een kopie van uw badge van de kappersvakbond.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 10-14). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst is het door u geschetste verloop van de feiten weinig geloofwaardig. U verklaarde immers dat de film die u in juni 2009 gemaakt heeft zeer goed ontvangen werd, u in de film niet sprak over Jabhat Al-Nidal en uit de film niet opgemaakt kon worden dat u lid was van Jabhat Al-Nidal. Ook zou Jabhat Al-Nidal geen probleem gehad hebben met de inhoud van uw film, maar was het enige probleem dat u hun toestemming niet gevraagd had voor het maken en publiceren van de film (CGVS, p. 17-18). Indien het niet-vragen van toestemming daadwerkelijk de enige reden zou zijn voor uw problemen met Jabhat Al-Nidal, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat zij u voor een dergelijk klein en onbeduidend voorval zouden willen straffen met een gevangenisstraf (CGVS, p. 22). Eveneens is het eigenaardig dat u beweert dat u vanaf 2012 uw activiteiten voor Jabhat Al-Nidal volledig stopzette en u zich vanaf dat moment negatief begon uit te spreken over de organisatie, maar u wel gewoon tot 2016 à 2017 lid bleef van de organisatie (CGVS, p. 11 en 22). Indien u daadwerkelijk dergelijke problemen met Jabhat Al-Nidal gehad zou hebben en u zich ook afkeerde van deze organisatie, kan redelijkerwijze ook verwacht worden dat u uw lidmaatschap ook stop zou zetten en u uw banden met de organisatie zou verbreken. Daarenboven is het ook hoogst bevreemdend dat Jabhat Al-Nidal u jaren later nog steeds zou viseren omdat u in 2009 een film gemaakt en gepubliceerd had zonder hun toestemming. Het is bovendien bijzonder opmerkelijk dat de Jabhat Al-Nidalorganisatie zich jarenlang enkel mondeling over u en de straf die u zou moeten krijgen uitgesproken zou hebben zonder hier ook maar enig verder gevolg aan te geven. (CGVS, p. 22). De door u geschetste gang van zaken is niet overtuigend en weinig plausibel, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast doen uw verklaringen over de stappen die u al dan niet ondernomen zou hebben om uw problemen met de Jabhat Al-Nidal-organisatie op te lossen of in te perken verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met deze organisatie. Zo verklaarde u zelf dat Jabhat Al-Nidal onder de vlag van de PLO opereert en zij de kleinste en minst invloedrijke Palestijnse organisatie binnen Libanon is (CGVS, p. 20). Desondanks heeft u op geen enkel moment geprobeerd om via andere en machtigere Palestijnse organisaties met Jabhat Al-Nidal te bemiddelen over uw problemen en/of de straf die u zou moeten krijgen, laat staan dat u andere organisaties ingelicht hebt over uw problemen (CGVS, p. 24-25). Nochtans verbleef u, nadat het aanhoudingsbevel op 1 juli 2017 tegen u uitgevaardigd werd, nog twee maanden in Libanon en had u bijgevolg tijd genoeg gehad om dergelijke bemiddelingspogingen op te zetten. Dat u dit zelfs niet overwogen hebt relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Libanon niets meer van de organisatie die u bedreigde (CGVS, p. 25). Nochtans moet het voor een dergelijke organisatie niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw ouders, broers of zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Libanon, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo heeft u sinds u in België bent geen navraag meer gedaan over mogelijke bedreigingen en/of ontwikkelingen ten aanzien van uw persoon vanwege uw vervolgers (CGVS, p. 25). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft het aanhoudingsbevel en het DHL-verzendbewijs dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Hoewel de door u aangehaalde problemen enkel en alleen voortkomen uit uw lidmaatschap van de organisatie Jabhat Al-Nidal en een film die u in 2009 gemaakt zou hebben, is het bijzonder opvallend dat u in dit verband geen bewijsstukken kan voorleggen. Niettegenstaande u gewezen werd op het belang van en de mogelijkheid om documenten nog na uw gehoor op het CGVS voor te leggen (CGVS, p. 3 en 14), legt u noch de door u geproduceerde film noch documentatie betreffende uw lidmaatschap bij Jabhat Al-Nidal voor. Uw gebrek aan voormelde documentatie doet verder twijfels rijzen bij de door u aangehaalde asielmotieven. Dat u wel een kopie van het DHL-verzendbewijs van de cd-rom met daarop de film voorlegt en een foto van de cd-rom toonde tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS, p. 14) doet niets af aan bovenstaande vaststelling. Zoals hierboven reeds beargumenteerd heeft de kopie van het DHL-verzendbewijs geen bewijswaarde en vormen noch het DHL-verzendbewijs noch de foto van de cd-rom een bewijs voor het bestaan van de film of voor de door u voorgehouden inhoud ervan. Daarenboven is het weinig waarschijnlijk dat u geen enkele andere kopie van uw film zou hebben.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en gezinssamenstelling aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian

Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr el-Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Zo bent u tot het vierde jaar naar de middelbare school gegaan en heeft u reeds een basisopleiding kunnen genieten. Hiernaast heeft u in Libanon ook verschillende jaren gewerkt als schilder en kapper (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg kan ook worden aangenomen dat u over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast dient er gekeken te worden naar uw netwerk, zo verblijven zowel uw ouders, broers als zussen momenteel nog steeds in Nahr el-Bared. Uw ouders en broers M.(...) en H.(...) wonen bovendien in hetzelfde gebouw waar zij allen eigenaar zijn van een appartement (CGVS, p. 5-6). In hetzelfde gebouw bezit u ook een appartement, waar uw echtgenote en kinderen momenteel nog steeds wonen (CGVS, p. 7-8). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon daar ook terug onderdak zou kunnen vinden. Daarenboven hebben jullie een klein winkeltje, werken uw broers respectievelijk als elektriciens en mecaniciens en verdienen zij voldoende om mee rond te komen (CGVS, p. 5-7). Voorts wordt uw familie af en toe financieel ondersteund door uw zus M.(...), die samen met haar echtgenoot in Londen woont (CGVS, p. 6). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Libanon over een degelijk familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon -De actuele veiligheidssituatie - dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost

van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 D van de vluchtelingenconventie, voert verzoeker aan dat een Palestijnse vluchteling van rechtswege in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling in België indien hij het mandaatgebied van UNRWA heeft verlaten omwille van een dwingende reden, bijvoorbeeld omdat UNRWA haar mandaat niet meer naar behoren kan uitvoeren, omwille van een situatie van ernstige onveiligheid of omwille van de onmogelijkheid tot terugkeer.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht het ongeloofwaardig dat hij anno 2017 zou vervolgd worden door Jabhat al Nidal omwille van een CD die dateert van 2009. Hiermee gaat het Commissariaat-generaal volgens verzoeker echter voorbij aan de werkelijke aard van zijn probleem met Jabhat al Nidal. Hij licht toe dat de relatie tussen hem en de organisatie verslechterde. Naast het incident van de CD, begon verzoeker openlijk kritiek te geven op de organisatie, hetgeen niet geduld werd. Uiteindelijk besliste verzoeker om over te stappen naar een andere organisatie om zichzelf te beschermen. Van zodra dit gebeurde escaleerde het geschil. Uit de door hem voorgelegde documenten blijkt dat de lidkaart van FIDA dateert van 22/02/2017, terwijl de bedreigingen dateren van juni-juli 2017.

Aldus gaat het probleem verder dan afgunst door de partij omwille van een succesvolle CD, die verzoeker op eigen houtje heeft gemaakt. Het betreft daarentegen een afrekening door Jabhat al Nidal tegen een voormalig lid dat openlijk kritiek had geuit op de partij zelf en deze uiteindelijk had verlaten. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte argumenteert dat hij geen contact heeft opgenomen met andere Palestijnse organisaties om zich te beschermen. Hij verklaarde immers expliciet te zijn overgestapt naar FIDA om zichzelf te beschermen. Verder levert het Commissariaat-generaal geen bewijs dat verzoeker inderdaad zijn eigen leven in veiligheid had kunnen brengen door een bemiddelingspoging op te zetten. Hiervan wordt er geen objectief bewijs geleverd in het administratief dossier. In dit opzicht merkt verzoeker nog op dat de situatie dermate was geëscaleerd dat hij zijn eigen veiligheid enkel nog kon beschermen door het kamp en het land te verlaten. Er werd een bevel uitgevaardigd om hem voor te leiden voor de militaire vleugel van de organisatie. Daarop is hij effectief onmiddellijk gevlucht. Verzoeker meent dat hem in deze omstandigheden niet kan verweten worden het kamp en land te hebben verlaten, vooraleer een bemiddelingspoging te hebben opgezet, te meer hij twijfelde aan de onpartijdigheid van de overkoepelende Palestijnse organisatie. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt naar mening van verzoeker ook onterecht dat hij niet gezocht zou worden omdat zijn familie niet meer werd lastig gevallen na het aanhoudingsbevel. Vooreerst was al verzoeker gevlucht voor zijn familie de aanhoudingsbeslissing effectief had ontvangen. Ten tweede is deze aanhoudingsbeslissing uitgevaardigd door een officiële organisatie tegen één welbepaalde persoon. Het is volgens verzoeker bijgevolg niet abnormaal dat zijn familie niet meer werd lastig gevallen nadat hij gevlucht was. Tot slot voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte heeft afgewezen omdat hij geen (originele) bewijsstukken kan voorleggen. Hij herhaalt dat de originele CD alsook het originele aanhoudingsbevel werden verstuurd naar België doch werden onderschept door de Libanese autoriteiten. Ten onrechte eist het Commissariaat-generaal dat hij het bewijs levert dat de DHL-zending inderdaad de CD en het originele aanhoudingsbevel bevatten, aldus verzoeker, die meent dat hem hiermee een onhaalbare bewijslast wordt opgelegd. Hij kan immers onmogelijk de inhoud tonen van een geblokkeerde zending. Er kan volgens verzoeker echter niet ontkend worden dat hij over de zending met de CD en het aanhoudingsbevel coherente en aannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Daarenboven maakte verzoeker het verzendbewijs van DHL over, alsook een kopie van alle documenten uit de zending en foto's van de CD. In het kader van de onderhavige procedure maakt hij een geactualiseerd verzendbewijs van DHL over, waaruit blijkt dat de zending inderdaad werd geblokkeerd (stuk 3). Aldus kan verzoeker niet verweten worden geen originele documenten over te maken, laat staan geen ernstige poging te hebben ondernomen om deze documenten naar België te brengen. Uit zijn verklaringen en stukken blijkt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om voormelde documenten tot in België te krijgen. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat hij geen interesse zou vertonen in zijn persoonlijke problemen in Libanon, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij door de DHL-zending zijn veiligheid nog meer in het gedrang heeft gebracht. Verzoeker licht in dit verband toe dat hij bij terugkeer ernstige problemen zal ondervinden met de Libanese autoriteiten. Immers, zijn stavingstukken voor zijn asielprocedure waren onderweg vanuit Libanon naar België, maar werden ingehouden door de Libanese autoriteiten. Het betreft onder meer de video, waarin de situatie van de Palestijnse vluchtelingen die worden gediscrimineerd wordt aangekaart. Tevens betreft het het originele aanhoudingsmandaat, waaruit blijkt dat verzoeker zou betrokken zijn in een geheime operatie van de gewapende vleugel van Jabhat al-Nidal. Het is volgens verzoeker evident dat hij bij zijn terugkeer door de Libanese autoriteiten zal worden tegengehouden en ondervraagd. Daarenboven controleren de Libanese autoriteiten niet alleen de toegang aan hun landsgrenzen maar eveneens de veiligheid in het kamp zelf. Hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat Palestijnse vluchtelingen bij hun terugkeer geen problemen ondervinden met de Libanese autoriteiten, blijkt uit diverse landrapporten dat Palestijnse vluchtelingen die als verdacht worden beschouwd, wel degelijk worden vastgehouden en ondervraagd, aldus verzoeker, die in dit verband nog opmerkt dat Palestijnse vluchtelingen geen eerlijke behandeling ondervinden door de Libanese gerechtelijke autoriteiten, waarbij velen worden vastgehouden zonder proces en gefolterd worden tijdens hun vasthouding. Verzoeker citeert te dezen een passage uit het document *"Anfragebeantwortung zu Libanon: willkürlich geführte Strafverfahren, insbesondere Militärstrafverfahren mit Terrorismusbezug; Rechtsschutzmöglichkeiten; willkürliche Haft und Haftbedingungen für Terroristen"* en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit probleem niet heeft onderzocht.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de bijstand die UNRWA verleent niet meer daadwerkelijk is, zoals vereist volgens het arrest El Kott. UNRWA beschikt immers niet langer over voldoende middelen om haar essentiële dienstverlening voor de Palestijnse vluchtelingen te verrichten. Dit blijkt in eerste instantie uit de verklaringen van verzoeker zelf, waaruit diverse verontrustende

elementen blijken. Zo blijkt uit zijn verklaringen afdoende dat het gezin over onvoldoende financiële middelen beschikt. Ingevolge haar steeds grotere budgettaire crisis heeft UNRWA de medische ondersteuning van de mensen in het kamp en het gezin van verzoeker beperkt van 100% naar amper 30%. Verzoekers moeder is overleden ingevolge een nierziekte. Omdat het gezin onvoldoende vermogend was om haar medische kosten te vergoeden, diende het een deel van zijn bezittingen te verkopen. Verzoeker was vroeger werkzaam als kapper enerzijds en als schilder anderzijds. Hij diende echter zijn kapperszaak te verkopen zodat hij niet langer zal kunnen beschikken over deze belangrijke bron van inkomsten bij zijn terugkeer. Hij kan naar eigen zeggen ook niet rekenen op steun door zijn overige familieleden. Integendeel, hij dient zelf zijn oude vader te onderhouden. Verzoekers broers hebben zelf amper genoeg om te eten. Verzoeker kan evenmin rekenen op ondersteuning door zijn verre familie in het buitenland, behoudens één zus maar zij lijdt momenteel aan kanker. Hij meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wettig kon beslissen dat hij zich niet zou bevinden in een situatie van ernstige socio-economische problemen. Verzoeker voegt hieraan toe dat het gezin niet steeds beschikt over de vereiste basisbenodigdheden zoals elektriciteit. Ter staving van zijn verklaringen citeert hij uit *“Statement by unrwa commissioner-general pierre krähenbühl”* van 17 januari 2018, uit *“UN General Assembly, Operations of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East : resolution / adopted by the General Assembly”* van 22 december 2016, uit *“UNHCR, The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon, 02/2016”*, uit een verslag van Cedoca, uit *“Jad Chaaban e.a., “The Survey on the socioeconomic status of palestine refugees in Lebanon, 2015”* uit 2016, en uit het artikel *“Palestinians in Lebanon continue protests over UNRWA’s health care cuts”* van Maannews van 7 mei 2016. Verzoeker voegt hieraan toe dat de dienstverlening van UNRWA nog verder onmogelijk wordt gemaakt door de grote instroom van Syrische vluchtelingen in het kamp. Het is correct dat UNRWA een speciaal actieplan heeft ontwikkeld voor de Syrische crisis. UNHCR bevestigt echter dat het speciale actieplan voor Libanon, dat werd ontwikkeld onder meer door de Libanese overheid en UNRWA samen, volstrekt ontoereikend is en bijgevolg de druk op de financiële middelen van UNRWA geenszins heeft weggenomen. Verzoeker citeert te dezen uit *“UNRWA/Taghrid Mohammad , Overview: 2016 Syria Humanitarian Response Plan, 04/02/2016”*, uit *“UNHCR, UNICEF en WFP, Vulnerability Assessment Syrian Refugees Lebanon, 16/12/2016”* en uit *“Jad Chaaban e.a., “The Survey on the socioeconomic status of palestine refugees in Lebanon, 2015”* uit 2016. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat op basis van de landinformatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, niet met zekerheid kan worden gesteld dat de bijstand van UNRWA nog steeds voorhanden is, maar dient daarentegen te worden geconcludeerd dat deze bijstand niet langer daadwerkelijk voorhanden is.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in het kamp, ook los van zijn persoonlijke problemen slecht is. Ook dit element werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In een laatste onderdeel betwist verzoeker dat hij kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA en zich onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen. Volgens het Commissariaat-generaal kan hij terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA op basis van zijn Palestijnse reisdocument, en kan dit laatste worden vernieuwd of verlengd via de Libanese diplomatieke autoriteiten. Het Commissariaat-generaal gaat echter voorbij aan het gegeven dat verzoeker niet langer in het bezit is van zijn Palestijnse reisdocument, dat werd ingehouden door de Spaanse grenspolitie. Verzoeker meent dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat Palestijnse vluchtelingen geen problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Libanon na verlies van hun Palestijnse reispaspoort.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verzendbewijs van DHL.

Bij aangetekend schrijven van 4 juni 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een verklaring van de PLO dd. 25 april 2018 met vertaling in het Frans.

Bij aangetekend schrijven van 16 juli 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een document, door verzoeker omschreven als “Aanvullend bewijs van vervolging”. Bij aangetekend schrijven van 17 september 2018 maakt verzoeker de vertaling in het Nederlands over van voornoemd document, dat een verklaring van het volkscomité van Nahr al-Bared dd. 25 april 2018 blijkt te zijn. Bij nazicht blijkt het om hetzelfde document te gaan dat bij aanvullende nota van 4 juni 2018 werd neergelegd.

Bij aangetekend schrijven van 19 november 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een attest van verzoeksters advocaat waarin wordt bevestigd dat zijn documenten werden ingehouden door de Libanese veiligheidsdiensten en een attest van overdracht van verzoekers kapperszaak. Bij aangetekend schrijven van 19 december 2018 maakt verzoeker de vertaling in het Frans over van voormelde stukken.

2.2.2. Op 15 maart 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 en de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregisteerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkampen van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar zijn het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge*

Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker

om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.11. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Vooreerst is het door u geschetste verloop van de feiten weinig geloofwaardig. U verklaarde immers dat de film die u in juni 2009 gemaakt heeft zeer goed ontvangen werd, u in de film niet sprak over Jabhat Al-Nidal en uit de film niet opgemaakt kon worden dat u lid was van Jabhat Al-Nidal. Ook zou Jabhat Al-Nidal geen probleem gehad hebben met de inhoud van uw film, maar was het enige probleem dat u hun toestemming niet gevraagd had voor het maken en publiceren van de film (CGVS, p. 17-18). Indien het niet-vragen van toestemming daadwerkelijk de enige reden zou zijn voor uw problemen met Jabhat Al-Nidal, is het bijzonder onwaarschijnlijk dat zij u voor een dergelijk klein en onbeduidend voorval zouden willen straffen met een gevangenisstraf (CGVS, p. 22).”*

Verzoeker brengt hier tegen in dat het probleem met Jabhat Al-Nidal verder gaat dan de film die hij op eigen houtje had gemaakt. Hij verduidelijkt dat de relatie tussen hem en de organisatie verslechterde nadat hij openlijk kritiek begon te geven op de organisatie en dat het geschil uiteindelijk escaleerde toen hij besliste om over te stappen naar FIDA. De Raad stelt vast dat verzoeker met dergelijk verweer in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij de Raad geenszins overtuigt. Uit verzoekers verklaringen komt duidelijk naar voor dat de organisatie hem naar aanleiding van de film die hij in 2009 zou hebben gemaakt jarenlang bedreigde en tegen hem zei dat hij een grens had overschreven, dat hij gestraft moest worden en dat hij in de gevangenis zou moeten zitten. Gevraagd welke problemen hij allemaal heeft gehad met Jabhat Al-Nidal, verklaarde verzoeker overigens expliciet *“Enkel die cd.”* Hij voegde hieraan toe: *“Zij voelden zich vernederd omdat ik hun toestemming niet gevraagd had.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 22). Het moet naar het oordeel van de Raad dan ook volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat de organisatie jarenlang geen gevolg heeft gegeven aan deze dreigementen en pas in 2017, toen verzoeker zich aansloot bij FIDA, tot actie overging. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij een gewoon lid was van Jabhat Al-Nidal, dat hij reeds sinds 2012 niet meer deelnam aan hun activiteiten en niet meer aanwezig was als ze hem nodig hadden, dat hij zich in deze periode openlijk tegen hen begon uit te spreken en dat hij in die periode veel discussies met de organisatie heeft gehad (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 11, p. 16-17 en p. 20-23). Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk waarom verzoeker nog tot 2016 à 2017 lid bleef van Jabhat Al-Nidal. Indien hij daadwerkelijk sinds 2009 dergelijke problemen met Jabhat Al-Nidal zou hebben gekend en hij zich sinds 2012 ook duidelijk en openlijk afkeerde van deze organisatie, kan er immers logischerwijze verwacht worden dat hij zijn lidmaatschap stop zou zetten en zijn banden met de organisatie zou verbreken. De door verzoeker geschetste gang van zaken is naar het oordeel van de Raad weinig plausibel en doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier pertinent aan toe: *“Hiernaast doen uw verklaringen over de stappen die u al dan niet ondernomen zou hebben om uw problemen met de Jabhat Al-Nidal-organisatie op te lossen of in te perken verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met deze organisatie. Zo verklaarde u zelf dat Jabhat Al-Nidal onder de vlag van de PLO opereert en zij de kleinste en minst invloedrijke Palestijnse organisatie binnen Libanon is (CGVS, p. 20). Desondanks heeft u op geen enkel moment geprobeerd om via andere en machtigere Palestijnse organisaties met Jabhat Al-Nidal te bemiddelen over uw problemen en/of de straf die u zou moeten krijgen, laat staan dat u andere organisaties ingelicht hebt over uw problemen (CGVS, p. 24-25). Nochtans verbleef u, nadat het aanhoudingsbevel op 1 juli 2017 tegen u uitgevaardigd werd, nog twee maanden in Libanon en had u bijgevolg tijd genoeg gehad om dergelijke bemiddelingspogingen op te zetten. Dat u dit zelfs niet overwogen hebt relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.”*

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij overgestapt is naar FIDA om zichzelf te beschermen. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat FIDA niet sterker staat dan Jabhat Al-Nidal (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 21) zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker meende dat FIDA hem bescherming kon bieden tegen Jabhat Al-Nidal. Gelet op verzoekers verklaringen dat Jabhat Al-Nidal helemaal niet sterk staat binnen Nahr el-Bared, dat de organisatie net zoals de andere Palestijnse groeperingen onder de vlag van de PLO opereert, dat Jabhat Al-Nidal de kleinste organisatie is met het minste leden en het minste invloed en dat dat Fatah de sterkste Palestijnse organisatie is (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 18-20), slaagt hij er voorts niet in te overtuigen waarom hij niet minstens een poging heeft ondernomen om via machtigere Palestijnse organisaties met Jabhat Al-Nidal te bemiddelen over zijn problemen en/of de straf die hij zou moeten krijgen. De stelling in het verzoekschrift dat hij twijfelde aan de onpartijdigheid van de overkoepelende Palestijnse organisatie, kan zijn totale gebrek aan initiatief om zijn problemen proberen op te lossen of in te perken geenszins vergoelijken. Van verzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij op zijn minst probeert om een bemiddelingspoging op te zetten alvorens de drastische beslissing te nemen om zijn zaak te verkopen, zijn familie achter te laten en zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten. De argumentatie in het verzoekschrift, waarmee verzoeker in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan deze appreciatie niet ombuigen.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing nog wordt uiteengezet als volgt: *“Voorts hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Libanon niets meer van de organisatie die u bedreigde (CGVS, p. 25).*

Nochtans moet het voor een dergelijke organisatie niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw ouders, broers of zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relateert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Libanon, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo heeft u sinds u in België bent geen navraag meer gedaan over mogelijke bedreigingen en/of ontwikkelingen ten aanzien van uw persoon vanwege uw vervolgers (CGVS, p. 25). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden én relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees.”

Opnieuw brengt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die deze pertinente en draagkrachtige motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Zo merkt verzoeker op dat hij al gevlucht was vooraleer zijn familie het aanhoudingsbevel effectief had ontvangen en dat dit aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd tegen één welbepaalde persoon. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker hiermee meent te kunnen verklaren waarom Jabhat Al-Nidal na het afleveren van het aanhoudingsbevel geen verdere pogingen meer heeft ondernomen om hem te vinden en ook effectief aan te houden. Opnieuw kan de door verzoeker geschetste gang van zaken geenszins overtuigen.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas en de door hem geschetste vrees ten aanzien van Jabhat Al-Nidal.

Wat de neergelegde documenten betreft kan het volgende worden gesteld: Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, betreft het aanhoudingsbevel slechts een kopie waarvan de authenticiteit en herkomst niet kan worden nagegaan. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat het originele aanhoudingsbevel samen met de originele CD werden verstuurd naar België maar werden onderschept door de Libanese autoriteiten. Ter staving hiervan verwijst verzoeker naar de verzendbewijzen van DHL, waaruit blijkt dat de zending werd geblokkeerd. Dit verandert echter niets aan de relatieve bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde kopie van het aanhoudingsbevel, dat door om het even wie, waar en wanneer kan zijn opgemaakt. Voor het overige brengt verzoeker geen overtuigend begin van bewijs bij van de door hem aangehaalde problemen. Zo blijft hij tot op heden in gebreke om de door hem geproduceerde film, die de oorzaak zou zijn van al zijn problemen, voor te leggen. Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud een foto toonde van een cd-rom met daarop de film verandert niets aan deze vaststelling. Deze foto vormt immers geen enkel bewijs van de door verzoeker voorgehouden inhoud van de cd-rom, noch van het bestaan van de film. Dat hij in de onmogelijkheid is om deze film voor te leggen omdat de cd-rom in het postpakket zit dat door de Libanese autoriteiten wordt geblokkeerd, kan evenmin in redelijkheid worden aangenomen. De Raad acht het immers weinig waarschijnlijk dat verzoeker geen andere kopie van zijn film zou hebben. Dit klemt des te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat de film in 2009 werd uitgezonden op het Al-Arabiya kanaal en dat zijn CD van 2009 tot 2012 heel veel succes heeft gekend (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 17 en p. 22). Dat verzoeker het bestaan van deze film enkel zou kunnen aantonen aan de hand van de geblokkeerde DHL-zending, overtuigt dan ook geenszins. Het attest van het volkscomité van Nahr el-Bared dd. 25 april 2018 betreft slechts een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Bovendien vertoont het stuk een duidelijk gesolliciteerd karakter en werd het attest pas opgesteld nadat verzoeker geconfronteerd werd met een negatieve beslissing zodat het de Raad dan ook eerder voorkomt als complaisance-stuk gefabriceerd voor onderhavige beroepsprocedure. Gelijkaardige bemerkingen kunnen worden gemaakt met betrekking tot het schrijven van verzoekers advocaat dd. 20 september 2018 waarin wordt gesteld dat verzoeker wordt vervolgd door een Palestijnse organisatie en dat de advocaat verzoeker vertegenwoordigt bij de Libanese autoriteiten om de teruggave van zijn documenten te bekomen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat blijkens het schrijven van de advocaat onder de geblokkeerde documenten zich tevens een reisdocument voor Palestijnen bevindt. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij met zijn eigen reisdocument tot Spanje is gereisd en dat zijn paspoort werd ingehouden bij aankomst in de luchthaven in Spanje (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 14-15). Aan voormelde documenten kan dan ook geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Het attest waarin wordt bevestigd dat verzoeker zijn kapperszaak/magazijn heeft verkocht spreekt zich niet uit over de problemen die verzoeker naar eigen zeggen zou hebben gekend

en vermag dan ook niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure nog een document heeft neergelegd, in de inventaris van de map door verzoeker voorgelegde documenten omschreven als "Palestijnse advertentie". Het stuk werd niet vertaald door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch besproken tijdens het gehoor. De Raad ontwaart met betrekking tot dit document evenmin enige motivering in de bestreden beslissing. De Raad dient evenwel tevens vast te stellen dat verzoeker hierop geen kritiek uit in zijn verzoekschrift, noch toelicht op welke manier het stuk in kwestie de door hem aangehaalde vrees zou staven. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat dit document niet van dien aard is dat het de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht kan plaatsen. De overige door verzoeker neergelegde documenten tonen slechts zijn identiteit, herkomst, gezinssamenstelling, UNRWA-registratie en beroepsactiviteiten aan, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de basis liggen van zijn asielaanspraak.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanhaalt dat hij in geval van terugkeer ernstige problemen zal ondervinden met de Libanese autoriteiten, die immers de stavingstukken voor zijn asielaanspraak hebben ingehouden, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker, blote beweringen, vermoedens en speculaties van zijnerwege buiten beschouwing gelaten, geen concrete aanwijzingen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf door de Libanese autoriteiten zou worden gevisé. Het is de Raad ook volstrekt onduidelijk waarom verzoeker problemen zou kennen omwille van de video die hij in 2009 zou hebben gemaakt. Verzoeker verklaarde over deze video immers: *"Op de cd en op mijn opname is er niets dat buiten de wet is en er stond niets op over terreur of iets degelijks. Het gaat enkel en alleen over waarom wij geen paspoort krijgen zoals de andere mensen."* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 16). Gelet op deze verklaringen, mede gelet op het feit dat de film blijkens verzoekers verklaringen reeds in 2009 werd uitgezonden op het Al-Arabiya kanaal en verzoeker, behalve de voorgehouden problemen met Jabhat Al-Nidal, verder geen problemen heeft gekend naar aanleiding van zijn film, kan niet worden ingezien waarom de Libanese autoriteiten anno 2019 aanstoot zouden nemen aan deze film. Wat betreft het aanhoudingsbevel, gesteld dat dit zich inderdaad in de geblokkeerde DHL-zending bevindt, dient te worden opgemerkt dat dit aanhoudingsbevel niet uitgaat van de Libanese autoriteiten doch van de Palestijnse groepering Jabhat Al-Nidal. Aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd om kort de inhoud van dit bevel samen te vatten, verklaarde hij: *"Bevel tot aanhouding, ik moest bij de militaire rechtbank verschijnen. Kan u ook kort zeggen waarom dat bevel tot aanhouding uitgeschreven werd? Zij beweren dat ik iets gezegd heb over hun planning voor de aanhouding van hun doel. Zij beweren dat hun doel door mij is weggevlucht. Zij zeggen dat ik ongehoorzaam voor hen."* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 13-14). Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij hierom door de Libanese autoriteiten als "verdacht" zou worden beschouwd en weet op generlei wijze te concretiseren dat hij in geval van terugkeer naar Libanon in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zal komen te staan.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nog het volgende verklaarde: *"Ik heb nog een groter probleem dan dit, maar ik weet op voorhand dat jullie naar bewijzen zullen vragen. Kunt u kort zeggen welk ander probleem? Een jongen Z.(...) J.(...) B.(...), hij werd gearresteerd in 2007, in 2016 werd hij vrijgelaten. Hij had ook met gevochten met Fatah al Islam tegen het leger in Nahr Al Bared. Mijn neef werd gedood in 2007. Mijn neef kwam om leven door projectiel. Ik ken die persoon en andere mensen verlinkt. In 2016 kwam hij te weten dat ik hem had verlinkt. Hij had begin 2017 geprobeerd me te doden. Tot de dag van vandaag vrees ik die persoon nog steeds. Als hij me ziet, zal hij me zeker doden. Probeerde u te doden op welke manier? Met wapen. In Badawi kamp."* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.7.). Nochtans achtte verzoeker dit probleem schijnbaar niet belangrijk genoeg om dit ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan te halen. Hem aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij alle problemen had verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Libanon, verklaarde verzoeker duidelijk: *"Ik heb alles gezegd, het is zeer duidelijk mijn probleem. Ik hoop dat ze de cd naar hier zullen sturen, ik heb documenten en bewijzen. De cd en de documenten bewijzen mijn probleem."* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 26). Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag meer maakte van de problemen die hij bijkomend vermeldde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, doet volledig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA drastisch te verminderen, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Nahr el-Bared verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de leefomstandigheden en de veiligheidssituatie in

de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, slaagt verzoeker er dan ook niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr el-Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Zo bent u tot het vierde jaar naar de middelbare school gegaan en heeft u reeds een basisopleiding kunnen genieten. Hiernaast heeft u in Libanon ook verschillende jaren gewerkt als schilder en kapper (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg kan ook worden aangenomen dat u over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast dient er gekeken te worden naar uw netwerk, zo verblijven zowel uw ouders, broers als zussen momenteel nog steeds in Nahr el-Bared. Uw ouders en broers M.(...) en H.(...) wonen bovendien in hetzelfde gebouw waar zij allen eigenaar zijn van een appartement (CGVS, p. 5-6). In hetzelfde gebouw bezit u ook een appartement, waar uw echtgenote en kinderen momenteel nog steeds wonen (CGVS, p. 7-8). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon daar ook terug onderdak zou kunnen vinden. Daarenboven hebben jullie een klein winkeltje, werken uw broers respectievelijk als elektriciens en mecaniciens en verdienen zij voldoende om mee rond te komen (CGVS, p. 5-7). Voorts wordt uw familie af en toe financieel ondersteund door uw zus M.(...), die samen met haar echtgenoot in Londen woont (CGVS, p. 6). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Libanon over een degelijk familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.”* Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Hij poogt te laten uitschijnen dat zijn familie zich in een preciaire financiële situatie bevindt. Gelet op verzoekers verklaringen dat hij zijn kapsalon voor 10.000 dollar heeft verkocht aan de man van zijn zus (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 16), slaagt hij er echter niet in de Raad hiervan te overtuigen. Aangezien verzoeker zijn zaak verkocht aan zijn schoonbroer zodat deze in de familie is gebleven, kan hij in het verzoekschrift ook bezwaarlijk ernstig stellen dat hij niet langer zal kunnen beschikken over deze belangrijke bron van inkomsten bij zijn terugkeer. Waar verzoeker nog opmerkt dat hij niet kan rekenen op ondersteuning door zijn verre familie in het buitenland, behalve één zus, die momenteel echter aan kanker lijdt, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat deze zus en haar echtgenoot de familie in Libanon steunen en geld opsturen naar Libanon (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 6). Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot het verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen, die in het voorgaande in aanmerking werden genomen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er echter niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNWRA en naar algemene informatie over de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en over de leefomstandigheden en de socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Nahr el-Bared actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden

van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNWRA en zich onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen. Hij wijst er te dezen op dat hij niet langer in het bezit is van zijn Palestijnse reisdocument, dat werd ingehouden door de Spaanse grenspolitie. Verzoeker meent dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat Palestijnse vluchtelingen geen problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Libanon na verlies van hun Palestijnse reispaspoort. Verzoeker kan in zijn betoog echter niet worden gevolgd. De Raad leest in voornoemde COI Focus dat door UNRWA in Libanon geregistreeerde Palestijnse vluchtelingen in Libanon een permanente verblijfsvergunning krijgen en recht hebben op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument wordt uitgereikt door de Sûreté Générale. Palestijnen die over een UNWRA-kaart beschikken hebben recht op een reisdocument dat drie jaar geldig is. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige Libanese identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon. Ook in het geval van verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft wordt de aanvraag voorgelegd aan de Sûreté Générale in Libanon en meestal wordt een reisdocument uitgereikt wanneer men in het bezit is van Libanese identiteitsdocumenten (p. 7-8).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen

dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier en de aan de Raad op 15 maart 2019 overgemaakte COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw

gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat de veiligheidssituatie in het kamp, ook los van zijn persoonlijke problemen, slecht is brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantooft dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS